

Samizdat Wysiedlonych.

II/2301

© ARCHIWUM WSCHDONIE

11

Droga Redakcja. na wstępie serdecznie i gorąco pozdrawiam
jestem krytkarką Panonamy Leszczyńskiej lubis bardzo czytać
różne artykuły a najwięcej interesują mnie wspomnienia z drugiej
wojny światowej. Wspomnienia dyblinoków. wierszów z Kodynia i Kowelka
z Ostaszkowa chociaż nie by tam tam ale bardzo wspólnie przeżywam
ich ciężkie losy. Urodziłam się na kresach wschodnich powiat
Iłocziw woj. Tarnopol, w roku 1939 skończyłam 14 lat i.

w ciągu tych pięć lat wojny przeżyliśmy trzy okupacje, pierwszą
w roku 1939 kiedy czerwona armia zagrabiła nasze wschodnie
tereny zaczęli rwać rolę między nami Niemcami ale my
nie ubraliśmy na istrychy czerwonych opasek z sierpem i młotem
bo byliśmy Polakami. Zaczęli wywozić naszą polską kulturę
upadali nocami jak drzewa rżnięta robionej ze snu matki z
dziećmi rozdzielając osobno ojców i 20 stopniowy mroz wierli
w nie ludzkich warunkach na nieludzkiej ziemi i tylko ich pierśki
usłysze było słychać „szynoka strona moja rodnoja”

Druga okupacja zaczęła się w czerwcu 1942 roku kiedy wojska
niemieckie podeszli ruskich na wschód czerwone mundury i zielone
wermachty rozpiszani „Haj li haj la” got mit uns i wspólnie
z ukraińcami zaczęli wywozić na roboty do Niemiec. do wprzeni
do obrob ale banda Hrynia stawiała się dla nas coraz
groźniejsza dlatego bo byliśmy Polakami.

Wreszcie trzecia chyba najstraszniejsza banda ukraińska
która przeżył w tych stronach napewno pamięta do końca
życia. Prężywalismy wtedy piekło na ziemi. nie miałismy
ani dnia a czotoczera nocy. napadali na nas nocami
palili wioski ze wszystkich stron nożami mordowali w
okrutny sposób. kobiety ciszarne przybijali do płotu

nas i kryżami ktoś my jeszcze żyłi broniłi się w różny sposób
ale najwzrost nasz bronią była modlitwa i wierzanie
i tak banda upa ze swoim „Daj na konie sie, ide” mscila
się dlatego że byliśmy Polakami. Droga Redakcyj zastanawia
mnie bardzo że w każdy pierwszy poniedziałek miesiąca
odbywa się w Lesznie spotkanie członków Tow. Miłośników
Słowia i Kresów Wschodnich i właśnie na tych spotkaniach
dzielą się wspomnieniami miejscem urodzenia i dzieciństwa
i czy by żaden z Miłośników Słowia nie miał żadnych
wspomnień, żadnych gorzkości i nie opisał co przeżył na Wołyniu
i na kresach Wschodnich a jaś ich tutaj bardzo dużo.

I wreszcie zbliżał się maj 1945 r. koniec wojny.

zobawoło by się że już skonczył się strach i cierpienie ale dla
nas Polaków na kresach nie był to koniec wojny

Pewnego ranka na sztybach w oknie zobaczyliśmy kartkę
z napisem 24 godzinny morze my tu mieszkac zostawic
wszystko i uciekać i znowu usiedliśmy i płacemy na swój
los. Gdzieś my o karko a gdzie pojedziemy

I gdzie ratunku szukac będziemy

Swojego ludu nie gardzi prozbami

Uciekno nasza miłł się za nami

I poszli, poszli i szli na zachód Dniepru. i dali nam
towarowe wagony boudne w nieludzkich warunkach
wzięli nas, długie transporty ciągnęły nas ze swoim skromnym
dobytkiem opuszczając nasz miaz Goryzng i wreszcie po dwóch
miesiącach październik i listopad dojechalismy do Góry Słockiej
I my pobkie dzieci z zalem i niemałością do banderowcow
ułożyliśmy takie piosenki jedna z nich zaczęła

- 1) Trzej piase lat wojny, wszyscy w domu byli
 Alz banderowce pol wioski spalili
 Al na ostatok blankiety wybili, isby sie polacy tu nie smochodzili
- 2) Coi mamy robitacy mieszcysliwi
 porucac wioski chatupy i niury, bo przyscilt rozkaz by smy sie
 wybrali i do Wielkopolski wszyscy wyjechali
- 3) Zegnajcie pola, loki, gory, lasy, bo przysily na nas takie
 straszne czasy, musimy opuszczac swe wdruinne chatki
 i jechac do Polski jak do swej matki
- 4) Zegnajcie pole wy nasze Podole, bo my jedziemy na to
 czyste pole lepiej w ziemiance we Wielkopolsce wiedzie
 niz tych banderowcow na swe oczy wiedzie
- 5) Ach wy banderowcy wy nawid przeklasy, musicie wiedzic
 ze polak zawrasy ty, bo gdy porowim do gniarza swego
 bandera nie bzdrie tu ani jednego
- 6) Nie jednej Polskiej krwi sie sie napili
 I nie jednej matce syna na scie zabili
 I nie jedna ziona na was dris zaplaere
 ze jiz swego msza nigdy nie zobaczy.
- 7) O Polsko nasza tyś nasza swista
 My Twoji dzieci my Twoje orlsta
 chusisz nas przyjsie pod swoja opieke
 nie daj nam zginec i poropaic na wreki
 I przyjslas nas, i nie dalas nam zginec
 Driskujemy li zato Polsko

y

Droga Redakcjo,
Na koniee pragnę gorzco poprosić wszystkich
przyjaciół tow. Miłośników Lwowa i Kresów
Wschodnich ale nie tych którzy dzisiaj siedzą
na milionowych emeryturach nie tych co utrwalali
władzę ludową, za złoty bojowe którym nigdy nie
przesli za różnego rodzaju leniwe i odzmaczenia
za różne dzisiaj przyjęte darmowe ale tych
którzy są z krwi i kości Polakami, którzy godnie
i sprawiedliwie zasłużyli na nie
Szczęść im Boże

Proszę nie podawać
mojego nazwiska
dziękuję

Wschowa dnia 22, III 1994

Maria Timosiewicz
67-400 Wschowa
ul. ks. Andrzeja Kostki 19